

Chtěl bych dneska hovořit o takovém tématu, které je mi blízké, a ve kterém jsem viděl, že potřebuji nějak posilnit a to je v oblasti toho Božího pokoje. A tak dneska bych chtěl hovořit o pokoji Božím, který je pro nás a pro náš život velmi důležitý a nejen pro život ale také pro ten duchovní rozvoj. Toužím po tom, aby nás všechny toto slovo mohlo povzbudit, abychom usilovali o něco, co je z Boha a co potřebujeme a v čem je potřebné, abychom chodili.

Na začátek si ukážeme, odkud tento spasitelný pokoj pochází. Chtěl bych se podívat do knihy Izajáše do 53. Kapitoly a v 5. verši je řečeno odkud ten pokoj přichází. Tady je řečeno: *Jenže on byl proklán* (tady je řeč o Kristu) *pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, ...* takže Kristus je ten, který trestání snášel pro náš pokoj. On je tím knížetem pokoje, který má moc každému jednomu z nás udělit ten svůj pokoj. Podíváme se do evangelia Jana do 14. Kapitoly a od 27. Verše. Tady čteme, jakým způsobem Ježíš Kristus předával ten svůj pokoj svým učedníkům. Tady je řečeno: *Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!* Vidíme, že opravdu ten pokoj Boží tady zanechal Kristus, On ho tady dal. Je řečeno, že ve světě je mnohé soužení, bolesti, trápení ale Ježíš Kristus přišel a říká – ten svůj pokoj Vám tady zanechávám proto, abyste vy v něm mohli chodit, abyste z něj mohli čerpat pro svůj život a taky abyste tímto pokojem mohli žehnat druhé lidi. Tady je řečeno – On vám ho zanechal, On vám ho dal a ne jako dává svět, Já vám dávám. Víte, já jsem si uvědomil, že ten Boží pokoj nelze nějakým způsobem vyprodukovat svoji snahou, nelze ho koupit, nelze ho zázračně nějak získat, on nám je zdarma dán tehdy, když my se s Bohem setkáme, protože On je Bohem pokoje, a když se s ním setkáme tak On je ten, který nás tímto svým pokojem naplňuje. Takže Boží pokoj, který můžeme zakoušet ve svém životě je závislý na tom setkání s Kristem, a na tom obnovení a žití s Ním. Tento svět si přeje pokoj, touží po něm, ale Kristus jej dává přes veškeré soužení, která ve světě jsou, a která svět potkává. Můžeme slyšet mnohé svědectví lidí, kteří prožili různá soužení, různá trápení ale mohou říct, že v tom Bohu nabrali sílu pokoje, že skrze to mohli vítězně projít. Chtěl bych se podívat do Jana, do 16. kapitoly, do 33. verše a tady je řečeno: *„To jsem vám pověděl (říká Pán Ježíš), abyste nalezli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“* Vidíme, že to slovo nás povzbuzuje. Když žijeme v tomto světě tak nás nepřekvapuje to, že v tomto světě je soužení, to nás nemá překvapovat, a vidíme okolo nás, kolik lidí žije v trápení, v soužení, ať už to je v oblasti drog, alkoholu, v oblasti různých nevěř - ten svět opravdu pro lidi přináší soužení a můžeme to vidět všude okolo nás, ale Pán Ježíš říká - *Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět*, že v něm můžeme opravdu zakoušet pokoj. Víte, já právě o tom hovořím z toho důvodu, že vidím, že mnohé určité tlaky přicházejí na svět, ale skrze něj přichází i na křesťany aby nám ukradli něco z toho, co Bůh pro nás vydobyl a to je ten pokoj. A vidím, že ty tlaky přicházejí různými směry. Ale chtěl bych se vrátit ještě trošičku k tomu pokoji v tom smyslu, o kterém tady Pán Ježíš hovoří v evangeliu Jana ve 20. Kapitole, tam můžeme vidět, jak Pán Ježíš pozdravuje svoje učedníky po vzkříšení, kdy vlastně vidíme, že ten pokoj byl jim darován. Evangelium Jana 20. Kapitola, 19. Verš: *Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“* Víte, tento pozdrav nebyl obvyklým pozdravem, ale byl to dar spásy, a všechno co s tím souvisí darem vydobytým Jeho smrtí a zmrtvýchvstáním. To stejné můžeme vidět ve 21. Verši: *Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“* Znovu vidíme, že ten pozdrav to nebyl jenom pozdrav ale v tom byla řečena ta hloubka toho, že Ježíš zvítězil nad tímto světem, nad

tím soužením, které bylo okolo těch učedníků. Vidíme, že oni byli shromáždění za zavřenými dveřmi a báli se, kdo na ty dveře zaklepe, a najednou přichází Ježíš a říká: „pokoj vám“. Víte, mnohdy my můžeme se třást za těmi zavřenými dveřmi a obáváme se, co všechno může přijít na nás, ale člověk si musí uvědomit, že je tu Ježíš, který chce přijít do tohoto bytu, do tohoto pokoje za ty zavřené dveře a chce ti říct – pokoj tobě, bratře – On vydobyl tento pokoj, ale jak si potom později řekneme, tak je třeba opravdu o něj určitým způsobem v životě usilovat, je důležité hledat jej, vyprošovat jej, modlit se za ty věci, a to si řekneme potom později. Myslím si, že tato oblast opravdu je v životě křesťanů nejvíc atakována ďáblem, abychom ztratili tento pokoj nebo alespoň aby byl narušen, abychom mohli žít v pochybnostech, na které se pak nalepují různé těžkosti.

Ted' bych řekl krátce takový příběh, který se nám stal teďka nedávno v domově důchodců. Nedávno jsme navštívili v domově důchodců jednoho pána, za kterým také někdy občas přicházíme, a když jsme ho s manželkou oslovili, tak už jak jsme tam vlezli tak jsem viděl, opravdu takového vystrašeného člověka, který neměl absolutně žádný pokoj, a první slova, kterými nás přivítal, byla – máte už pro mě jed? On se ptal, jestli máme jed pro jeho život, aby mohl skoncovat, že by si ten život chtěl vzít. První věc, která mě tak napadla, a ptal jsem se sám sebe, protože to nebyl člověk, který by o Bohu nevěděl, to byl člověk, já tak odhaduji, že chodil těch 60-70 let do kostela, a najednou když člověk navštěvuje tolik roků kostel, nás osloví, jestli nemáme pro něho nějaký jed. Uvědomil jsem si to, kolikrát on mohl slyšet i v tom kostele, že Ježíš je pokoj, nebo že je knížetem pokoje. Kolikrát to mohl slyšet? Uvědomil jsem si, že pouhá znalost neznamená, že automaticky se ten pokoj stane součástí našeho života, že zakoušet pokoj vyžaduje, abychom byli s Kristem spojeni aktivní vírou, a pak ten Boží pokoj přichází. Pokud to není ta aktivní víra, tak nato zapomeneme tak jako na všechno ostatní protože ten pokoj nežijeme ve svém životě. To je strašně bolestné! Chodit 60 let třebas do kostela a na sklonku svého života prosit o jed aby mohl být zničen jeho život. Je to strašně smutné! Ďábel vykradl totálně všechno, co jen maličko nabral ve svém životě, možná v tom kostele. A tak potom jsme mu mohli sloužit a říkali jsme mu, že jed nemáme, ale že máme to poselství, že toužíme po tom, aby i on se mohl setkat s Ježíšem, aby i on mohl se připravovat na věčnost. Mohli jsme mluvit, že je čas mládí, čas stáří, a že to je důležité přijmout, že to je období, kterým člověk musí projít, tomu se nevyhneme, ale že je tu čas, kdy Bůh bude mocen jej přijmout do své slávy. A pak jsme se za něj modlili, společně, a ten člověk začal plakat, znovu si uvědomil... ještě jsem mu říkal, že sebevražda je hřích, ať tak vůbec neuvažuje, že to je vražda vlastního těla... a tento člověk se rozplakal, nevím, co všechno prožíval, ale vím, že v tu chvíli zažíval ten Boží pokoj, ale říkám si, pokud tam nebude ta aktivní víra v Krista, tak pak i ten prožitek emocionální nebo jakýkoliv se stane jenom prožitkem a člověk na to může rychle zapomenout. Proto je důležité být v té aktivní víře s Kristem, aby ďábel nemohl tento pokoj, který Kristus pro nás vydobyl na kříži, a kterým zvítězil a stal se tím knížetem pokoje, aby nám ho ničím ani nikým nevytrhl. Tak to je jeden z takových příkladů. Člověk si uvědomuje, že opravdu i dnes je taková velice agresivní doba v tom i na křesťany, že na každého a v každém věku je určitý tlak, aby narušit ten vzácný pokoj, ten který si dosáhl z Boží milosti, aby ti ho vzal a vytrhnul.

Napsal jsem si čtyři oblasti, ve kterých ďábel nejvíc útočí na lidi, vůbec všeobecně, nejen na křesťany ale samozřejmě i na nekřesťany. První oblast, je oblast materiální, druhá – duchovní, třetí – duševní, čtvrtá – tělesná, ale vím, že můžeme k tomu přidávat a přidávat, ale já bych se rád zmínil o těchto čtyřech věcech, ve kterých vidím, že ďábel opravdu útočí, aby vzal křesťanům ten pokoj, o kterém Kristus říká – já vám ho dávám,

já vám ho zanechávám. Víte, já jsem si uvědomil tu pravdu, že když člověk přijal Ježíše Krista jako spasitele, setkal se s ním, bylo to pro nás něco úžasného, tak člověk v té chvíli kdy vám někdo chtěl nějakým majetkem způsobit, že vám něco dá, abyste prodali ten pokoj a tu radost s Kristem, a to spasení, které máte, tak byste ho okamžitě odmítli. Teda já bych nepřemýšlel ani setinu vteřiny. V té chvíli kdy jsem poznal tu Boží milost, tehdy kdy jsem zakusil ten nádherný Boží pokoj, tu radost a to všechno, já bych to neměnil zanic na světě a hned bych chtěl jít do nebe. V tu chvíli, v tu vteřinu to bylo něco tak úžasného, že nad ničím bych nepřemýšlel. Ale když člověk žije v tomto životě, musíme si přiznat, že mnohdy toto natčení a ty věci po částečce ten zlý snaží je ukrást. A jednou z věcí je oblast materiálních hodnot. Všude jsou lidé bombardováni různou reklamou, křesťany nevyjímaje – ty to potřebuješ teď hned, ty zato stojíš - a podobné takové reklamy, je toho spousta na každý den, a ten tlak je na nás vyvíjen každou chvíli z různých těch míst, a člověk, který opravdu není tak pevný v Bohu, nemá tu víru tak aktivní v Kristu, tak se nechává tím ovlivnit, a někdy do té míry, že ztratí pokoj a pak se stává, že lidé nahrazují ten pokoj tím, že si něco koupí, že si něco pořídí, tím, že něco získají, ale ten pokoj trvá jenom chvíličku. Možná, že těší se z toho týden, dva, ale pak ten požadavek přijde z novu a větší. A tak to v životě chodí. Bůh ten dává pokoj větší. Když opravdu se s Ním člověk setkává v té aktivní víře, v tom každodenním životě tak pak ty věci pro nás jsou možná potřebné, ale jsou jako jedny ze součástí našeho života, ale není tam v tom to srdce, že se z toho těší, že se z toho radují a ten Bůh zaujímá potom to druhé nebo třetí místo. Je důležité, abychom si opravdu hlídali tuto oblast, aby nás ďábel v této věci neokrádal, aby ten spasitelný pokoj nám neodebíral, protože pak, víte, co člověk dělá? Začíná být nervózní, nestálý, pořád je něco v nepořádku, pořád je něco špatně, protože co v něm je? Jenom touha po tom zase něčeho dosáhnout, aby nějakým způsobem přišlo to uspokojení. Ale ono to nikdy nepřijde, protože ta touha lidská pořád něco dobývat a nabývat je tak velká, že my nejsme schopni ji v žádném případě uspokojit. Ani milionáři, ani miliardáři nejsou schopni to uspokojit. Mnozí z nich páchají sebevraždy, mnozí z nich jsou nešťastní v tom všem, co mají. Ten Boží pokoj je ničím nenahraditelný. Takže pokud člověk se už vidí trošku v tom, tak je třeba opravdu se tak nějak zamyslet nad tím a obnovit tu aktivní víru ve svém životě, abychom zase mohli z toho pokoje něco obdržet.

Druhá taková oblast je oblast duchovní. Víte, že člověk opravdu když přijal Krista tak byl nekompromisní ve všem v jakýchkoliv odvahách jak světských tak i duchovních ale vím, že teď pod určitým tlakem tolerance mnozí dělají kompromisy a myslím si, že ty kompromisy jsou za hranice toho, že odebírají křesťanům ten pokoj, že udělám toleranci, udělám krok jen proto, abych možná v tom světě ukázal, že jsme nějakým způsobem nějakí jednotní, ale že i tohle může být věc, která může odebírat ten Boží pokoj, protože ne se vším a v každé oblasti můžeme ve svém životě dělat kompromisy ani v té duchovní oblasti, ani v té světské.

Třetí taková oblast je oblast duševní. Člověk když, znovu vezmu ten obraz znovuzrození, kdy přijal Krista jako spasitele, tak nám vůbec nevadilo, že jsme vysmíváním, že jsme lidmi, kteří tak zvaně mají vyšší postavení, že se od nás odvracejí, že námi pohrdají. A věřím tomu, že určitý čas člověk tak žije, ale pokud opravdu znovu tam není ta aktivní víra v Krista, tak pak najednou ty výsměchy nedokážeme snášet, začneme se někdy i schovávat před určitými lidmi, bojíme se vystupovat třeba tamhle, nebo jdeme někde do nemocnice říct – prosím tě, já bych se rád za tebe modlil – když tu touhu máš ve svém srdci a najednou přichází ten nepokoj – co si kdo o mě řekne, jakým způsobem se zachová ten člověk, najednou ten pokoj je totálně pryč. Je důležité, abychom si toto

nenechali ukrást, aby to Boží slovo mohlo naplňovat naše nitro, abychom mohli tu jistotu toho, že jestli my se přiznáme k Pánu, On se přizná k nám, bez okolností nato jestli ti lidé jsou vysoce postavení nebo ne. Víte, jednou jsem byl konfrontován s takovou situací vážnou ve svém životě, kdy opravdu jsem měl vydat svědectví před člověkem, před komunistou, který měl nějakou určitou zodpovědnost za můj život, bylo to na vojně a to si pamatuji jako dnes, a přesně mi řekl co tady dělám, proč hlásám evangelium, proč čtu Bibli a podobné věci, a víte, já vnitřně jsem bojoval, já jsme věděl pokud nějakým způsobem se budu přiznávat k Bohu, tak budu mít problémy, a já jsem tehda opravdu mohl zvítězit a říct (díky Pánu, že jsem zvítězil), jsem mu mohl vydat jasné svědectví o tom jak se Bůh se mnou setkal, jak jsem mohl prožít odpuštění hříchů, jakým životem jsem žil, že jsem byl alkoholik, ale dnes, že jsem člověk, který je zachráněný a spasený. Víte co bylo zvláštní, že ten člověk, to byl velitel pluku nebo roty, přesně teď už nevím, on mi řekl, že mnohé večery na vysoké škole slyšel o těchto věcech vyprávět. Víte, já jsem si myslel, že teď bude takový ten kartáč, že mě sejmou, a že úplně jako podrážku takhle vytře, a najednou se to všechno obrátilo v můj prospěch, byl jsem zbaven stráží, nemusel jsem do stráže chodit, dělal jsem topiče na štábu chodil jsem s uhlím, to všechno se obrátilo k mému prospěchu, ale v té chvíli když jsem byl konfrontován s tím, jestli se mám přiznat nebo nepřiznat to byl boj. A samozřejmě s tím souviselo, jestli budu brát zbraň do ruky a podobné věci, kdybych řekl ne, tak dostanu Sabinov na dva roky, a vím, že tehda opravdu Bůh se ke mně tak nádherným způsobem přiznal, že jsem mohl říct – v autoritě té vlády tu zbraň vezmu, ale nebudu přestupovat Boží přikázání, nebudu střílet do lidí, víte, ten voják z povolání mi taky řekl, že by nikoho nezabil, to bylo opravdu takové směšné, ale na druhé straně jsem viděl, že Bůh se ke mně přiznal, že Duch svatý mi dal to pravé slovo a přišel ten nádherný pokoj Boží, který převyšuje ten pokoj lidský. Rozumem bych to řešil úplně jinak, ale z té poslušnosti vůči Bohu jsem jednal tak jak jsem jednal a díky Pánu za to, a vím, že je to někdy boj i dnes v tom každodenním životě se setkáváme s lidmi, ta duše někdy říká ne, všechno se svírá, ne, tady ne, tady se nechci ztrapňovat, tady zrovna ne... a zrovna tam Bůh se může nádherně oslavit ve tvém životě a ty zakusíš něco z toho Božího pokoje, který je něco víc než mír bez války, to je něco hlubšího, a já toužím abychom tento hluboký Boží pokoj mohli zakoušet ve svém každodenním životě. V oblasti těla, víme kolik je různých nemorálních pokušení okolo nás, v tom všem je důležité chránit svoje srdce, ať už to je přes media, přes internet dneska, přes spolupracovníky na svých místech, je třeba tu oblast opravdu chránit, protože ďábel nám bude chtít odebírat ten náš pokoj jen tím, že se špatně podíváš, jen tím, že uděláš nějaký krok, který jsi nechtěl nikdy udělat a najednou je ten pokoj pryč. Je třeba opravdu střežit a hlídat si tyto oblasti.

Další oblast, skrze kterou ďábel krade Boží pokoj je v oblasti těla a to je nemoc. Kolik nemocných lidí právě z důvodu nemoci ztratilo tento nádherný Boží pokoj. Já bych chtěl říct možná takové kratší svědectví. Teď jsme byli na Moravě a byli tam asi den před tím lékaři z Brna a jedna paní vydávala svědectví o tom jak ve 24 letech jak si všechno plánovali, jak všechno bude nádherné a najednou přichází nemoc. Ta nemoc se jmenovala rakovina. Tenkrát její manžel ještě studoval medicínu a řekla, že tehdy se ji to všechno sesypalo, ty její plány, a dělali všechno, co mohli, veškeré známosti, které měli používali, v zahraničí známosti používali, všude kde mohli, všechno použili k tomu aby nějakým způsobem se ji dostávalo té nejlepší léčby. Lékaři řekli, měsíce možná týdny, toto byl výrok lékařů. Takhle se pachtili nevím jak dlouho ale přišel jeden moment, já si právě z toho svědectví pamatuji ten moment, o kterém řekla, přišel v životě jeden moment, když četla Jeremiáše a teďka bylo řečeno – proklet člověk, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo – a když ona to četla tak si najednou

uvědomovala to, že ten její směr, kterým se ubírala v té nemoci tak byl jenom k lidem. Padla na kolena, opravdu činila pokání z toho, že takovým způsobem zapomněla na toho, který jediný má moc ji z toho vytrhnout a modlila se - Bože, Ty mě veď, Ty veď celou tuto situaci – vložila se opravdu do Božích rukou a Bůh začal opravdu úžasným způsobem jednat v jejím životě. Já to velmi zkrátím, dnes má již sedmiletého vnuka, když procházela léčbou ozářkama tak v té době otěhotněla, lékaři ji říkali, že to dítě bude mrzák a přesto řekla, že si to dítě nenechají vzít, ať bude jakékoliv, že ho budou milovat, a Bůh jim dal zdravého chlapce, dneska už má svoji rodinu, ale chci říct, že najednou přišel moment v životě, kdy hledala, ona řekla ten pokoj, který jsem zakusila, to bylo něco nádherného, když se rozhodla na základě toho slova Jeremiáše, když se rozhodla činit pokání z toho, samozřejmě to neznamená, že opustila lékaře, ale dál spolupracovala s nimi, ale už nebyla tím srdcem závislá jenom na nich, ale byla závislá na Bohu a stal se opravdu velký zázrak a dnes o něm vypráví. Tato setra říká, že ten pokoj Boží byl nepopsatelný když činila tehdy pokání ve svém životě. Takže to je něco co je opravdu potřebné i v té tělesné oblasti, kdy přijde nemoc, nenechat si ďáblem ukrást ten pokoj, ale zapojit tu aktivní víru v Ježíše, aby On mohl přijít s tou svoji mocí a s tou svoji milostí. Všude ve společnosti je na nás vyvíjen tento tlak. Někdy si člověk může říkat, že být křesťanem je těžké, že je těžká doba, ale mohu říct, že byly složitější doby a měli lidé těžší situace ať už v oblasti válek a nevím čeho všeho, nikdy bych v té době nechtěl žít, díky Bohu za to, že žijeme v této době, a myslím si, že to co potřebujeme je opravdu naplnit tu Boží radu, která je ve Filipenským, ve 4. Kapitole od 5. do 7. verše, a tam je řečeno, *Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.* To slovo má takové jedno tajemství, že tady je řečeno v první řadě - *Vaše mírnost ať je známa všem lidem* - to znamená, máme být sami sebou a očekávat Pána Ježíše, uvědomovat si tu pomíjivost života i těchto svodů a hledět k tomu trvalému bydlení v nebesích, které pro nás vydobyl Pán Ježíš, ale to tajemství, o kterém chci říct je, že tady je řečeno, že - *Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.* Když přijdou starosti tak v první řadě přijde trápení a už vůbec nemáme pomýšlení na nějakou modlitbu, nebo to, abychom se ztišili, pokud opravdu nemáme úzký vztah s Bohem. A pak ten Boží pokoj nemůže ani přijít, protože ta starost nás drtí denně víc a víc, a my nejsme schopni s tou věcí nic udělat. Tady je řečeno, že máme tu starost předkládat Pánu, ale velký problém je v tom, že lidé, mnohdy i křesťané ty věci nepředkládají Bohu, ale spíš možná vyčítají Bohu věci, proč zrovna on, proč zrovna já, zvláště když člověk prožívá nějaké ty nemoci, a nikdy nemůže přijít to vysvobození, ale to tajemství je v tom, že když my ty věci předložíme v každé modlitbě a prosbě děkujeme a předkládáme ty žádosti Bohu pak se naplní ten sedmý verš - *A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.* Tak jak jsem to říkal, když jsem to zakoušel na vojně a mnohdy i na pracovišti, kde jsem vydával svědectví, že mnohé útoky, protivenství, díky Bohu, že ne úplně fyzické nátlaky, ale někdy člověk prožívá i fyzické trauma jak člověk byl trápen, ale musím říct, že když člověk s tím opravdu k Bohu přišel, nerozuměl těm situacím, ale modlil se opravdově, tak pak přišlo to vysvobození, že ten pokoj, který převyšuje rozum lidský mohl střežit naše srdce. Někdy je problém, že když lidé jsou v problémech tak zbrkle jednájí a způsobí daleko více chaosu a zmatku než by měli, a to platí stejně pro můj život, ne vždycky jsem vítězil, ale mnohdy jsem také i prohrával. Mnohdy jsem nadělal zmatku, křiku, trápení druhým lidem skrze své vlastní problémy, neměl jsem toho Božího pokoje, ale vím, že to je oblast, kterou člověk

musí hledat, pro kterou se musí rozhodnout. Když jsem pak začal jednat tím Božím způsobem tak jsem viděl, že to funguje, přišel ten nádherný spasitelný pokoj, který převýšil mé pomýšlení, střežilo to moje srdce i mysl a situace se dal tím správným směrem. Bůh touží, abychom důvěřovali i přes to, že se ti zdánlivě nedaří, nebo nerozumíš proč ty určité věci se dějí okolo tebe nebo okolo tvé rodiny, On je hoden důvěry, zdůrazňuji - On je hoden důvěry, a před Něj je důležité, abychom přicházeli s bázni a chvěním, ne s nároky, požadavky a s tím jak ty to Bože máš udělat, ale s bázni a chvěním, tehdy On i toho kdo je nejvíc v koutě dokáže pozvednout do těch nejvyšších pozic, a ten kdo je na těch nejvyšších pozicích může být svržen do kouta. Tak to je v Božích očích. On je hoden důvěry. Přesto, že je taková těžká doba, že jsou na nás vyvíjené tyto tlaky v oblasti materiální, duchovní, duševní i tělesné je tu On se svým pokojem, skrze který tě chce vyvést z těchto tlaků, ale způsob, kterým Bůh rozhodl řešit tyto situace je, znovu podtrhuji, naprostá důvěra. To mnozí ztrácejí právě skrze netrpělivost, zbrkllost, planá slova a já nevím co všechno, a pak se diví, že ten Boží pokoj se najednou vypaří jak pára nad hrncem. Bratři a sestry, to co vnímám je, že Bůh dnes otevírá svoje srdce k tobě, aby nás opravdu zahanbil tou svou láskou, tím svým pokojem, který opravdu Pán Ježíš vydobyl pro tvůj život na kříži, ale to co chce, abychom obnovili důvěru a odevzdanost. On je knížetem pokoje a kdykoliv se k němu rozhodujeme přijít, mějme to otevřené srdce a On má otevřené srdce pro nás. Musíme si uvědomit, že pouhá znalost skutečnosti, že Kristus přišel, jako kníže pokoje ještě nezaručuje, že se pokoj stane automaticky součástí našeho života. Zakoušet pokoj vyžaduje, abychom s Kristem byli spojeni aktivní vírou, abychom poznali Boží pokoj, dal nám Ducha svatého, který začíná v nás přinášet ovoce a jedno z těch ovocí je pokoj (Galatským 5:22), pak chci říct, že s pomocí Ducha svatého musíme se za pokoj modlit, v Žalmu 122:6 je řečeno: *Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují!* Nechat pokoj vládnout ve svém srdci, to je potřebné. Koloským 3:15 - *A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo.* Dalším bodem, který to vše podtrhuje je – hledat pokoj a držet se jej. 2Tim 2:22 - *Vyhýbej se mladické prudkosti (někdy i stařecké prudkosti), usiluj o spravedlnost, víru, lásku a pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce.*

Poslední myšlenkou je – a činit vše co můžeme, abychom žili v pokoji s ostatními. To také je potřebná a důležitá věc. Římanům 12:18 - *Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.* 2 Korintským 13:11 - *Nakonec, bratři: žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.* Amen. Dal by Bůh milost a tento pokoj Boží, který převyšuje ten rozum lidský, mohl střežit naši mysl, mohl střežit naše srdce k tomu živému Bohu, kterým je Pán Ježíš Kristus. Ať vás Pán mocně požehná.

Amen

(přepsáno z audio nahrávky)